

ejere med den høje Formueskat, som ogsaa svares af gamle store Hovedbygninger, ikke har Raad til hverken at bebo dem eller holde dem ved lige. Denne Institution er, som sagt, efter min Mening svulmet op i en ganske utilberlig Grad.

Men à propos Formueskat maa jeg sige, at denne forekommer mig at være alt for høj og burde vist være en af de første Skatter, som bliver nedsat. Den er i og for sig ganske irrationel. Der er ingen anden Fordel eller Glæde ved Formuen end det Udbytte, den afkaster. Ganske særlig ubilligt er det at forlange Formueskat af ikke-indtægtgivende Aktier. Det ser vi jo i høj Grad. Der kan være en Landejendomsbesidder, som ikke sidder særlig godt i det, men han er nu saa ulykkelig stillet, at han har faaet en Hovedbygning med favnetykke Mure og maaske oven i Købet med Taarn paa; saa har han ikke alene at svare Ejen-domsskyld, men ogsaa Formueskat af en saadan Kolos. Som en Godsejer en Gang sagde til mig: Naar man saa endda havde Lov til at købe en Kanon og skyde det hele ned, men det maa man ikke, for saa kommer Bygningsfredningen. Naar der er Tale om, at man kun har Glæde af Formue gennem det Udbytte, den afkaster, maa vi ikke glemme, at denne Afkastning bliver beskattet som Indtægt. Men jeg er ikke blind for — og det er det, der selvfølgelig tidligere dannede en vis rød Traad —, at den Indtægt, man arbejder sig til, skal beskattes lavere end den, man klipper sig til. Men saa kan man jo beskatte den Indtægt, man klipper sig til, højere. Det gør man i Kommunerne, det kunde Staten jo ogsaa gøre, saa var vi i hvert Fald fri for dette, at man sommetider kommer til at svare Skat af Papirer, som slet intet Udbytte giver den paagældende.

Man bør nu for Resten ikke overse, at uhyre mange Formuer er samlet sammen gennem et slidsomt og brydsomt og i høj Grad nøjsomt Liv for at have noget at staa imod med paa de gamle Dage. Denne Tendens bør man ikke svække. Det er smukkere Livet igennem at arbejde og leve nøjsomt for at have noget at staa imod med paa sine gamle Dage, som man selv har sparet sammen, end at lade fem være lige og sige: Det grejer sig nok; vi har i alt Fald Staten, det er en rundhaandet Giver. Det bør den ogsaa være; men vi maa ikke svække det private Initiativ til at staa paa egne Ben, naar man bliver gammel.

Formueskatten er saa høj, at den nu naar indtil 16 pro mille eller 1,6 pCt.

Det er et uhyre stort Indgreb, som ogsaa i anden Retning kan have uheldige Følger. Staten ligefrem driver Anlægget over paa Aktier, og Kreditforeningsobligationer er og bliver nu en Gang det solide Anlægs-papir. Men med den høje Formueskat vil mange vende sig fra Kreditforeningsobligationerne, og saa vil Kursen ved manglende Efterspørgsel falde til Skade for alle Laantagere, der maa bløde haardt ved den forøgede Afstand fra Pari. Sætter man, for blot at nævne en Kurs, 4 pCt. Obligationer til 85, kan Formueskatten altsaa naa 1,36 pCt. Naar saa dertil kommer Indkomstskat og kommunale Skatter, turde Fristelsen til at købe disse Papirer være minimal.

Jeg skal dernæst — det er jo sidste Gang, jeg faar Ordet her i dette høje Ting ved en Finanslovbehandling — fremsætte nogle politiske Bemærkninger. Jeg haaber, som det er nævnt fra flere Sider indenfor de to Partier, der støtter Regeringen, at det saakaldte borgerlige Samarbejde vil blive fortsat. Ved Valgene i 1920 gav Vælgerne klart til Kende, at de ønskede en anden politisk Kurs, og det var mig personlig en stor Glæde og Tilfredsstillelse at se, at det ikke var en pludselig opduk-kende Stemning, der gjorde sig gældende, men at Dommen over det tidligere Styre blev befæstet ved Valgene baade i Juli og September, saa at man fik klart Udtryk for, at der virkelig laa en tydeligt udtalt Folkevillie til Grund for det ændrede Flertal, som nok, uden at man er ubeskeden, kan siges at være et Nummer solidere end det forrige. Denne udtalte Villie har hverken vi Konservative eller Venstre siddet over-hørig, og jeg synes, at Samarbejdet i det store og hele har været tilfredsstillende. Der er meget, som skiller de to Partier, der i flere Retninger har en forskellig politisk Struktur, men der er langt mere, som samler.

Vi har en forskellig Opfattelse af, hvorledes Midlerne til Statshusholdningens Førelse skal fremskaffes, og jeg synes, at Tiden har givet os Konservative Ret i, at de direkte Skatter foruden at tappe Erhvervslivet er en usolid Basis, svingende og svigtende, hvor Stabilitet var at ønske, da det ikke er saa let her som i det private Liv at indrette Udgifterne efter Indtægterne paa kortere Sigt. De direkte Skatter virker ogsaa hemmende paa Sparsommeligheden, Folk bliver tilbøjelige til at lade staa til og leve i Nuet. I Modsætning hertil fremmer Skatter paa Forbruget Sparsommeligheden, der er en Tilfredsstillelse ved at sætte